

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság (Republika Węgierska) w dniu 23 marca 2011 r. — Péter David przeciwko Nemzeti Adó — és Vámhivatal Észak — alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-142/11)

(2011/C 179/17)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság (Republika Węgierska).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Péter David.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy system dotyczący odliczenia od podatku od wartości dodanej zawarty w szóstej dyrektywie Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2001/115/WE⁽²⁾ z dnia 20 grudnia 2001 r. (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”), lub w dyrektywie Rady 2006/112/WE⁽³⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej mającej zastosowanie w 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że organ podatkowy — na podstawie odpowiedzialności obiektywnej — może ograniczyć lub pozbawić podatnika prawa do odliczenia, z którego podatnik ten chce skorzystać w przypadku, gdy wystawca faktury nie może wykazać, iż korzystanie z pozostałych podwykonawców nastąpiło zgodnie z prawem?
- 2) Czy w przypadku, gdy organ administracyjny nie kwestionuje wykonania transakcji gospodarczej odzwierciedlonej na fakturze oraz tego, iż spełnia ona tym samym przesłanki formalne wymagane przez ustawę, może on zgodnie z prawem odmówić zwrotu podatku VAT wówczas, kiedy nie ma możliwości ustalenia tożsamości pozostałych podwykonawców, którymi posłużył się wystawca faktury lub kiedy wystawienie faktur ze strony podwykonawców nie jest zgodna z właściwym uregulowaniem?
- 3) Czy organ podatkowy ma obowiązek odmowy prawa do odliczenia w okolicznościach, o których mowa w drugim pytaniu, jeżeli w postępowaniu administracyjnym wykazano, że podatnik, który wykonuje prawo do odliczenia wiedział, że przedsiębiorcy, którzy znajdują się za nim w łańcuchu podwykonawców, działali w sposób bezprawny, w niektó-

rych przypadkach w celu uniknięcia opodatkowania, a nawet że podatnik ten współdziałał z tymi przedsiębiorcami?

- (¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).
- (²) Dyrektywa Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w celu uproszczenia, modernizacji i harmonizacji ustanowionych warunków fakturowania w zakresie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 15, s. 24).
- (³) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te 's-Gravenhage (Niderlandy) w dniu 28 marca 2011 r. — Leno Merken BV przeciwko Hagelkruis Beheer BV

(Sprawa C-149/11)

(2011/C 179/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Leno Merken BV

Strona pozwana: Hagelkruis Beheer BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że do tego, aby wspólnotowy znak towarowy był rzeczywiście używany, wystarczy, by był on używany w jednym państwie członkowskim, jeśli — w przypadku, gdyby chodziło o krajowy znak towarowy — to używanie byłoby uznawane w danym państwie członkowskim za rzeczywiste [zob. wspólne oświadczenie nr 10 w sprawie art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾ oraz wytycznych dotyczących postępowania w sprawie sprzeciwu przed OHIM]?
- 2) W przypadku udzielenia na pierwsze pytanie odpowiedzi przeczącej, czy używanie wspólnotowego znaku towarowego w jednym państwie członkowskim nie może zostać w żadnym przypadku uznane za rzeczywiste używanie we Wspólnocie w rozumieniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009?

- 3) Jeśli używanie wspólnotowego znaku towarowego w jednym państwie członkowskim nie może zostać w żadnym przypadku uznane za rzeczywiste używanie we Wspólnocie, jakie jeszcze kryteria należy zastosować w odniesieniu do zasięgu terytorialnego używania znaku towarowego przy ustalaniu, czy miało miejsce jego rzeczywiste używanie we Wspólnocie?
- 4) Czy też, jeszcze inaczej, art. 15 rozporządzenia o znaku towarowym należy interpretować w ten sposób, że, aby ocenić, czy doszło do rzeczywistego używania we Wspólnocie, oceny tej należy dokonać w całkowitym oderwaniu od granic terytoriów poszczególnych państw członkowskich [i oprzeć się, przykładowo, na udziałach w rynku (produktu/geograficznym)]?

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. 1994, L 11, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 1 kwietnia 2011 r. — Auto 24 SARL przeciwko Jaguar Land Rover France

(Sprawa C-158/11)

(2011/C 179/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Auto 24 SARL

Strona pozwana: Jaguar Land Rover France

Pytania prejudycjalne

Co należy rozumieć pod pojęciem „określone kryteria” zawartym w art. 1 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie wyłączenia nr 1400/2002 ⁽¹⁾, jeśli chodzi o ilościową dystrybucję selektywną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1400/2002 z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (Dz.U. L 203, s. 30).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundeskommunikationssenat (Austria) w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Publikumsrat des Österreichischen Rundfunks przeciwko Österreichischer Rundfunk

(Sprawa C-162/11)

(2011/C 179/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundeskommunikationssenat

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Publikumsrat des Österreichischen Rundfunks

Strona pozwana: Österreichischer Rundfunk

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 lit. c), art. 10, 11 i 18 ust. 3 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej ⁽¹⁾ w wersji zmienionej dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/552 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wszelkie informacje nadawcy telewizyjnego zawarte w jego programach i transmisjach a dotyczące jego (dostępnych bez opłaty) programów i transmisji są objęte zakresem pojęcia „reklamy telewizyjnej” [art. 1 lit. c)] i zatem również do takich informacji znajdują zastosowanie między innymi przepisy o oddzieleniu i rozpoznawalności reklamy zawarte w art. 10 dyrektywy oraz o emisji w trakcie programów zawarte w jej art. 11?

⁽¹⁾ Dz.U. L 298, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 202, s. 60.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Annex Customs BVBA przeciwko Królestwu Belgii i KBC Bank NV

(Sprawa C-163/11)

(2011/C 179/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Annex Customs BVBA

Strona pozwana: Królestwo Belgii i KBC Bank NV.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 450c ust. 1 lit. b) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, dodany przez art. 1 pkt 53 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2787/2000 z dnia 15 grudnia 2000 r. ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że ww. powiadomienie wywołuje skutki prawne tylko wtedy, gdy zawiera dokładne kwoty, do których uiszczenia może zostać wezwany gwarant?